

[Jensen (Broby).]

Medlem, der skulde have særlig Erfaring i den økonomiske og praktiske Side af Byggevirkomheden, det læge Medlem, ogsaa en Arkitekt.

Der er altsaa udnævnt 2 Arkitekter og 1 Ingeniør til dette Bygningsraad; det læge Medlem er fuldstændig forsvundet, og den Overvægt, som vi frygtede for, der skulde komme i Bygningsraadet, findes der nu, idet de akademisk uddannede er blevet eneraadende. Derfor er det, jeg gerne vil have en Udtalelse fra den højtærede Indenrigsminister om, hvordan han kan faa de to Ting til at passe sammen, for det var ikke Forudsætningen — og det har vi faaet bragt frem her i Folketinget —, at man skulde have en saadan aldeles ensidig Sammensætning af dette Bygningsraad.

Jeg frygter for, at Virkningerne af dette vil blive, at vi heller ikke faar den Gavn af det, som vi skulde have, idet vi netop gennem det læge Medlem skulde have haft en Garanti for, at ikke Arkitekten og Ingeniøren maaske gennem deres Kolleger hjalp til, at vi vedblivende byggede for dyrt, naar Staten bygger.

Den højtærede Finansminister har af Regeringspartierne høstet stor Ros som en forudseende og dygtig Finansmand, og det skal jeg ikke benægte, han er, jeg har stor Respekt for den højtærede Minister, men jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister to Aar i Træk, baade i Foraaret 1929 og i Foraaret 1930, hver Gang naar Rigsdagen rejser hjem, har faaet vedtaget en Lov, hvorefter han fik Bemyndigelse til at undersøge Muligheden af og være paa Vagt for at konvertere det Statslaan, som hurtigt forfalder, og finde det mest bejlelige Tidspunkt til at faa denne Konvertering foretaget. Det er lidt vanskeligt vedblivende at nære den samme Respekt og samme Tro til Finansministerens Forudseenhed. I alt Fald vil jeg gerne spørge: Hvorfor man har forpasset Tidspunktet til at skaffe Betingelser for at faa det Laan konverteret, som forfalder den 15. November i Aar?

Den 15. November forfalder et Laan paa 50 Millioner; jeg tror ikke, nogen vil sige, at det er en heldig Tid for den danske Stat nu at komme ud paa Laanemarkedet, jeg tror ikke, de Betingelser, man kan opnaa, vil være af en saadan Karakter, at man har Grund til at takke Finansministeren, fordi han har forpasset Tidspunktet og ikke brugt den Lov, han netop fik for at skaffe et saadant Laan konverteret.

Maaske gør jeg den højtærede Minister

Uret, maaske har Forholdene ligget saaledes, at det ikke har været muligt at foretage en Konvertering, og derfor beder jeg den højtærede Minister, da det ikke alene drejer sig om dette Laan — næste Aar forfalder to Laan paa 90 Mill. Kr. og næste Aar igen et paa 30 Mill. Kr. —, om at oplyse for den danske Rigsdag, hvordan Forholdene har ligget, og er det ikke til at sige offentligt, beder jeg ham om at give Finansudvalget Meddelelse om Forholdet.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil stille den højtærede Finansminister, det angaar Over-Skyldraadet, som jo sorterer under Finansministeren. Over-Skyldraadet er i denne Tid i Færd med gennem sine Vurderingsmænd ude over Landet at foretage en ny Vurdering. Jeg forstaar ikke rigtig, at de Instrukser, der er udsendt fra Over-Skyldraadet, kan være i Overensstemmelse med de Love, Over-Skyldraadet gerne skulde rette sig efter; thi det er kommet til mit Kendskab, at der til de sognekommunale Vurderingsmænd er udsendt et Boniteringskort over Sognets Jord, og samtidig er der udsendt en Skala, hvor Over-Skyldraadet siger, at for den og den Bonitering skal der sættes den og den Pris. Boniteringen 23—24, som er den højeste, vi har, skal sættes til 1400 Kr. pr. ha, og Boniteringen 21—22 til 1350 Kr. pr. ha; saaledes gaar man gradvis nedad, indtil man kommer til Boniteringen paa 8, som skal sættes til 800 Kr. pr. ha. Først derefter giver man Vurderingsmændene frit Skøn til selv at fastsætte det.

Det er det, jeg synes er i Strid med Loven, det er i Virkeligheden at genindføre Hartkornsskatterne her i Landet, naar man bruger Boniteringen og forlanger, at man skal holde sig til faste Takster. Det fører til, naar man sammenligner ude i Kommunerne, at de Kommuner, som har den lave Hartkornsansættelse paa Grund af, at der er sket Opdyrkning og Forbedring i de mange Aar, der er gaaet, siden Boniteringen blev sat, faar en Lettelse, medens de Kommuner, hvor der ikke er sket Forbedringer, faar Forhøjelser. Det er med andre Ord at føre os til Hartkornsskatterne igen, naar Over-Skyldraadet fastsætter saadanne faste Takster, og naar det forlanger, at der skal vurderes efter Taksten i 1926, for at der bagefter fra Over-Skyldraadets Side kan gives en ensartet Nedsættelse over det hele — det er derfor, man forlanger det, men det retter ikke paa det Forhold, jeg har nævnt. Og Vurderingsmændene tør ikke andet end følge en saadan Instruks; det fører, som sagt,